«ЕЙС»

Випусковий редактор: Раян Брін (Падді)
Редактор: Пол Томпсон (Жирний Пол)
Верстальник: Хассім Абдул

АСИСТЕНТИ ШЕФ-РЕДАКТОРА

«Блінґ»/«Фрот»: Джекі Ґріффін
«Бенґерс!»/«Ейс»: Мері Кларк

ПРОЛОГ

Коли працюєш у порножурналі й люди дізнаються, чим ти займаєшся, неодмінно чуєш одні й ті самі запитання. Усі вони варіюються за стилістикою та формулюванням, але загалом їх можна поділити на п'ять однакових:

1. Журналів нарити можеш?
2. На роботу влаштуєш?
3. Листи справжні?
4. На фотосесіях буваєш?
5. Моделей трахаєш?

Якщо коротко, то відповіді на ці запитання наступні: так, ні, так, так і — буває, якщо пощастить. А от якщо розгорнуто, то... Одним словом, тут усе значно складніше...

1
РОЗКИСЛА ПОРНУХА

— Ай! — зойкнув я.

— Що таке? — спитався Баррі зі стежки.

— Колючку загнав, — відповів я, витягнув руку з куща і присмоктався до крихітної чорної колючки, що застрягла в долоні.

Колючка виступала над шкірою досить добре, тож я зміг підчепити її зубами й висмикнути. Від болю на очах виступили сльози, смикнулася губа. Пощастило хоч, що до Баррі спиною стояв — тому в школі про це не почують. Витерши кров об джинси, поліз далі в кущі.

— Ну як, є? — проскімлив він.

— Ще раз спитаєш — у зуби дам! — прошипів я йому, що насправді означало: «Ще раз спитаєш — кину велик у річку, поки ти будеш у магазині, а сам скажу, ніби то зробив Ніл Барратт».

Намацавши кілька брудних пожмаканих сторінок, вирваних із журналу, я оглянув їх з трепетом. Кольори поблякли від вологи та бруду, на деяких сторінках зостались лише уривки картинок, але й того було достатньо. З них на мене дивилися фігуристі розпусні дівчата, на яких не було нічогісінько, крім пустих виразів на обличчях та незрозумілої каламуті, яка завжди водиться під беркширськими кущами — і це я про кущі з колючками, а не ті, що в тих дівчат між ніг.

Це був мій перший погляд на журнал з голими дівчатами, і побачене мені сподобалося. Атож, я був давно знайомий із секціями спідньої білизни та душових шторок у каталозі універмагу «Грейт Юніверсал», а якщо взяти підручники — мої чи будь-якого мого однокласника — й пошпурити їх, усі вони випадуть відкритими на одній конкретній сторінці, однак це було зовсім інше.

Це був журнал з голими дівчатами.

Справжніми, без приколів, голими дівчатами. Це було неймовірно. Величезні круглі цицяндри й кудлаті піськи — настільки справжні, що вже й не треба було вдаватися до уяви. Цілі глянцеві сторінки голої рожевої плоті та ще крапелька пташиного лайна та плісняви — що, тим не менше, робило всю справу ще захопливішою, ніж пошук захованих різдвяних подарунків або щоденника старшої сестри.

Бачте, віднедавна мене почало цікавити жіноче тіло — тільки не таке, як у малолітніх дівчат з мого класу, на яких мені було байдуже, а як у справжніх жінок: мамок моїх друзів, навіть материних подруг. А фантазія про те, як наша класна керівничка міс Дженкінс залишає мене після уроків, щоб сісти на голову, взагалі ніколи не відпускала. Утім, я був усе ще в процесі пізнання подробиць, а журнали з оголенкою надавали деякі цікаві підказки.

Звісно, про такі журнали я чув і раніше. Ґері Аллісон казав, ніби бачив один з таких, заниканий у батька в сараї. Там було повно знімків дівчат, яким *довелося* зняти із себе весь одяг і стати перед камерою, щоб їх пофотографували. Баррі запитав, чи вони, бува, не затуляються руками, стоять боком чи ще якось, та Ґері запевнив, що всі вони «стоять просто перед камерою, й видно геть усе». Уявити це було десь так само складно, як і те, що Всесвіт не має ні початку, ні кінця.

— Геть усе! — вигукнув Девід Тіннінґс, і зазвичай йому б сказали завалити хвальника й піти посмикати себе

за дрочило, однак більшість із нас нараз відволіклася на власні дрочила.

— Покажи, — попросив Баррі.

— Не можу, вони батькові — він мене приб'є, — відповів Ґері.

— Не чеши, — відповів Ніл Барратт, а тоді додав для тих, хто ще не зрозумів: — Він бреше.

— Не брешу, — наполіг Ґері.

— То покажи, — не відступали ми, і тієї миті в його очах можна було прочитати все: Ґері пошкодував, що пробовкався про той журнал, бо тепер опинився в глухому куті, з якого не вийдеш, не втративши обличчя — а коли тобі лише одинадцять, це взагалі не варіант.

Тож наступного дня Ґері стибрив батьків журнал і приніс у школу. Велетенське зборище біля тенісних кортів, яке нагадувало радше Мекку в годину пік, привернуло увагу містера Ескотта-Неу, наштовхнувши його на думку, що щось нечисто. Ґері спробував заховати брудну контрабанду в рюкзак до того, як до нас поспів завуч, але зробити це посеред збудженої юрби, що зібралася навколо нього, було неможливо.

Ґері відвели до директора, і йому неабияк пощастило, що той його не відшмагав. А далі — додому, батькові, відправили листа, і на тому його вдача скінчилася. Але так йому й треба. Чого ж іще чекати, коли тириш журнали в старого? Ще б пак, той розсердиться.

Мені ж не пощастило: я спізнився й не встиг навіть одним оком глянути на ті омріяні сторінки, за що ще кілька тижнів терзав себе, поки Баррі не розповів, ніби чув, що в кущах на Новому полі є такий журнал, і запросив мене піти пошукати його разом. Уже за десять секунд ми крутили педалі дорогою, перетнули Старе поле, проїхали струмок і...

А що було далі, ви вже й так знаєте.

— Ну ж бо, покажи й мені, — нетерпеливився Баррі.

— Чекай секунду, — відказав я, насолоджуючись останнім поглядом на неї.

Скільки їй, я не знав — коли тобі одинадцять, складно визначати вік дорослих, — та на вигляд їй десь сорок п'ять (от бачите?), ще й наганяла трохи страху. Обличчя мала перекошене, між зубами — широку проріху, жирно нафарбовані очі, а волосся (вгорі та знизу) нагадувало величезний кучерявий кущ. Вона вигиналася назад, спершись на руки і дивлячись в об'єктив поглядом, який я тоді сприйняв за зневагу, але, пригадуючи його зараз, думаю, він мав зображати хіть. Ну, бо якщо до того ви зроду не бачили хіті, гадаю, одне легко прийняти за інше. Можливо, саме тому ми всі й думали, ніби їх *змушують* знімати одяг. Жодна з них точно не здавалася радою через це. А ще, гадаю, ми просто не могли навіть уявити собі, щоб жінка добровільно роздягалася й дозволяла фотографувати себе. Ну тобто, нахіба воно їй? Ні, десь точно має існувати кімната, в якій цих жіночок тримають і змушують роздягатися, а вони, бідолашні, не мають іншого вибору. Все, що їм залишалося, — робити, як велено, й кривитися в об'єктив. Пам'ятаєте таку пісню?

У Франції є місцина така,
де дівчата танцюють голяка,
А в стінці там діра пробита,
в яку можна на них подивитись.

От я й подумав, що в Англії теж має бути таке місце — можливо, десь у Лондоні, — де дівчата, зажурені, що їх не пускають додому, сидять голяка в кріслах. Ось тобі

й доказ. Соромно зізнатися, та замість того, щоб пожаліти тих сердешних дівчат і побажати їм повернутися до друзів та рідних, я хотів сам відвідати таку кімнату й подивитися, як їх змушують роздягатися. Ну, хіба не гарним місцем мало воно бути? Я б сказав навіть: класним! Але зрозумійте — це я так думав тоді. Хоча...

Але вигляд вона мала насправді потрясний, і скільки б тисяч дівчат не бачив відтоді — в журналах, на відео, а іноді навіть наживо — я досі пам'ятаю її так ясно, ніби це було вчора. Для мене вона стала втіленням сексу: гола, з перекошеним обличчям, великим кущем, уся в болоті. Це було моє програмування — саме так мозок показав, що мені подобається. Як у того каченяти, що, вилупившись біля іграшкового ведмедика, має його за мамцю, так і в мене та дівчина з перекошеною усмішкою навіки сформувала сприйняття сексу. Шкода тільки, що не так уже й багато дівчат згодні обмаститися багнюкою й поповзати зі мною навкарачки в колючих хащах. Буває, досі думаю: де та жінка зараз, чим займається? Сподіваюся, її нарешті випустили з тієї кімнати. Невеселе ж, мабуть, таке життя, ге?

Нарешті я дотягнувся пальцями до смердючої мокрої маси того, що було самим журналом, і потягнув на себе, одним махом зоставивши без дому кількадесят наляканих жуків. Обкладинка була майже чорна від бруду, хоча мені таки вдалося розліпити кілька сторінок з рожевою плоттю. На тому, виконавши місію, я виповз із куща.

— Покажи, покажи. Дай глянути, — пропищав Баррі, аж скачучи з однієї ноги на іншу.

— Чекай, дай я. Обережно, не порви.

Ми обачно виклали журнал на землі, й, обтерши брудні руки об джинси, я взявся акуратно розділяти сторінки.

Не знаю, що було на перших десяти з лишком — бо всі вони злилися в суцільний органічний кавалок бруду (в усіх сенсах цього слова), — зате на чотирнадцятій з'явилися знімки білявки, що сиділа на підвіконні й визирала надвір крізь тюль. Мені вона нагадувала дівчину з реклами шоколадок — тільки з голими цицьками.

Баррі важко задихав, але картинки ми оглядали мовчки. На наступній сторінці вона вже згубила трусики (а ще голову — бо перегорнути вийшло лише половину сторінки), й ми задивилися на її кучерявий рудий кущик, на який крізь велике вікно падав промінчик сонячного світла.

— Йобана в рот, у мене встав, — вирішив повідомити мені Баррі, показуючи на штани.

І знаєте що? Розумію, це прозвучить дивно, та до того я й гадки не мав, що коли дивитися на голих дівчат або думати про них — встає у всіх. Мені якось і на думку не спадало, що це універсальна проблема. Завжди думав, що я один такий і зі мною щось не так. Тепер же, дізнавшись нарешті правду, відчув неабияке полегшення. Бо думав уже навіть до лікаря сходити. «Лікарю Гендерсоне, дивіться. Як гадаєте, що це може бути?» — спитав би я, ставши перед ним і показавши стояк. Що тут ще додати? У дитинстві я був не дуже розумним.

— Треба заникати десь у себе, — сказав Баррі. — Буде наш скарб.

— Ага, тільки не кажи нікому, щоб не стирили, — відповів я, а тоді сам же його й стирив, коли Баррі пішов додому пити чай.

За літо журнал як слід висох у сараї мого старого, але наприкінці серпня, після однієї розмови за вечерею, кудись подівся — і більше я його ніколи не бачив. Та все ж картинку жінки з пишною зачіскою зберіг у своїй кімнаті під